

Ján Fekete – Apolkin

TAJNÝ DENNÍK POZEMŠŤANA

SPOLOK SLOVENSKÝCH SPISOVATELOV

SPOLOK SLOVENSKÝCH SPISOVATELOV

Copyright © Ján Fekete – Apolkin
Cover design © Milan Senko, 2016
© Spolok slovenských spisovateľov, Bratislava
e-mail: spolspis@stonline.sk, vsss@stonline.sk
<http://www.vsss.sk>

Hlavný partner: Fond na podporu umenia

u. fond
na podporu
umenia

SPOLOK SLOVENSKÝCH SPISOVATEĽOV

Ján Fekete – Apolkin: Tajný denník Pozemšťana

Zodpovedný redaktor: Peter Mišák
Grafická úprava a sadzba: Milan Senko
Obrázok na obálke: Internet
Tlač: Tlačiareň P+M, s.r.o., Turany

Vydanie prvé
Printed in Slovakia 2016

ISBN 978-80-89727-91-9

Ján Fekete – Apolkin

TAJNÝ DENNÍK POZEMŠŤANA

SPOLOK SLOVENSKÝCH SPISOVATELOV

NERVY

Nervy 0

Verte mi: chcem sa iba brániť,
lebo mŕtvi v každom nečase
ponúkajú viac nehy ako živí...

Je to v nás.

„Povšimli ste si v posledných rokoch to čudné
rastúce pozdvihnutie ľudských nervov?“
úctivo sa mi prihovoral Robinson Jeffers,
holubičí básnik, ktorý paradoxne žil
v Jastrabej veži.

Som si istý, že tie vežovité verše
len tak, aby mal vďaka vlastnému hlasu
o priateľa navyše,
najsťôr predniesol Oceánu, v čase,
keď vlny na pobreží ani netušili,
že sa raz narodí Ján F.

Prosím, prepáčte mi,
ak zajtra prídem za vami, možno
zamachlený popolom z ľalií,
a oslovím vás s petičným hárkom v ruke:
„Ste za to, aby sa zákonom stali
posolstvá básní?“

Nervy I

Diamant, ktorý si na nebesiach
Zeme, žijeme či nežijeme
v čase, keď víťazia sivé sily
mať krásnu tvár, superštíhle vyholené nohy,
prevoňané údolia podpazuší,
na ušiach iné uši, kovové
predpolia mikročipov v duši,
svaly ako ťavie hrby, ale bez živej vody,
hrošiu kožu so šupinami tetovania,
ruky celoročne odeté do rukavíc peňaženiek
a celý imidž, vyhlásený za charizmu,
prifarbený do modrasta?

Srdce to má ťažšie.
Už je z neho čosi ako chrasta.
Akoby bolo primaličké
na čas, v ktorom žijeme:
prepôžitkovali sme sa
z mŕtveho, bieleho i iného mäsa.

A cit? A city? Načo, keď máme adrenalín.
A mozog? Och, popletený
ako unavený delfín, raz zvier a raz poločlovek,
zatúlaný na pobrežie pobreží
ako hodinky bez ručičiek beží
s istotou, že zajtrašok sa opäť zatúlal,

pohodlne sa posúva bližšie k ústam
a odtiaľ k žľči,
aby spoločne splynuli
ako dve nuly v symbolike nekonečna.

Čo sa stalo s nervami, neviem.
Iba tuším, že v každej duši
zaľúbili sa do tancov na ostrí noža.

Nervy II

Ako François Villon
pred vyše poltisícročím
aj ja dúfam v zúfaní.
Nervy mi radia,
aby som sa vyspovedal:
človeče,
vymysli si konšpiračnú teóriu
(napríklad O veľkom duchovnom povznesení).
A hneď ožívam
a ako veveričky
preskakujem z oltára na oltár,
lebo celé Toto,
čo dnes žijeme, mohli vymysliet
iba výletníci z najbohatšej štvrte Sodomy.

Ako mi poradili nervy, v ich mene
som sa pomodlil
desať úsmevov a sto vzdychov.
Potom, zaliaty potom,
na konci ďaleka,
v hĺbočine zelenej diery budúcnosti
uvidel som smelo dopredu kráčať deti,
aby ušili šaty pre vlastnú armádu
na vyhlásenie vojny všetkým cisárom.

Nervy III

Historicky vraj žijeme na vrchole blaha.

Haha, zaškeril sa holub v hrsti.

Štatisticky nie je známe,

koľko jedov a medov

je v nás a okolo nás.

Čosi o tom prezrádza iba poézia,

dieťaťko Boha

z čias, keď vymýšľal plán pekla a raja.

Ako ona i ja

strácam nervy.

Už dlhší čas, desiatročia,

ako to zdôrazňuje motýlia Biblia,

je primálo rázcestí

a priveľa labyrintov.

Je novovek vlek dávnoveku?

Ludstvo je mučiteľné

práve tak ako nepoučiteľné.

Možno je tomu tak pol na pol.

Ako v živote Sifyfa:

popľuj si do dlane, napni svaly

a hŕf sa do kopca gúľať kamene.

Aj teraz je deň, hlboko prehlboko novoveký

a čistý ako božie oko.

Kým vidím,
hádžem si kotvičky nádejí do budúcnosti,
ale nie a nie trafiť nimi nejakú medzierku.
Preboha,
čo mám ešte urobiť?
Porozbíjať poháre a kalichy
a črepiny si ponúknuť ako symbol šťastia?

Oh, nervy, ktoré sú rovnako
moje ako tvoje, už mi neradte:
ži, ži, ži,
byť až zúrivo sám je slasť.

Som z nej blažený. Odchádzam
a obchádzam drobnulinké stratené rázcestie,
aby som si splnil povinnosť
žiť na druhej strane kopca.

Nervy IV

Nemalo by sa hovoriť: tu je to, čierne
na bielom, ale: na všetkých stoloch sveta
je ružovými dlátkami vytesané:
ľudia, vy, nežní ako všetky druhy ruží,
nič sa nedá robiť, zúriva pravda
opätovne klamala.

To je ono!

Ako lono, a to je sila.

Všade dookola, v kuchyni, na povale,
v sade, či v lese sa potulujú obesenci.

Vraždy sú skromnejšie. Akoby sa báli,
že ich vyšetria. Ale medzitým,
ruka v ruke, ako otec s dvojičkami,
kráčajú popri nás lúpeže, podvody,
kšefty a ešte väčšie kšefty
a samé dôvody: nedá sa, je de-mo-krááá - ci - ja.
Človeče, ocitol si sa v nesprávnom čase
na nesprávnom mieste
(a kde by som mal žiť, veď žijem na Zemi!),
len lešti a lešti zrkadlá šťastia,
pokoja a raja,
naháňaj ľudské práva.
Nervy, raz meniace sa na krištál
a raz na cencúle, bzukotavo
ako vždy, mi vravia:

Celý Tento čas by si zaslúžil
uviesť do života Nový letopočet: prvý,
druhý, tretí, štvrtý, desiaty, dvadsiaty piaty
rok po zabudnutí na Krista.

... Nervy MMXV

Nervy mi opätovne vravia,
aby som do ďalekúceho ďaleka
zavyl a tak odkázal Tamtým,
že ešte neprišiel čas zaklopať
na naše modré dvere.

Železo v nás i okolo nás
ešte iba dozrieva.

A treba povynášať popol z dien studní,
v ktorých voda do tla zhorela,
preštepíť sivé ruže,
porátať vzduchové bubliny v lavínach,
omrvinky dobra zakvasiť priamo do chleba,
na franforce roztrhať Ríšu ega,
tlačíť len ako vlnky peniace sa peniaze
atakďalejatakďalej.

Oh, nervy, bolí ma všetko,
ešte aj to, čo je moje mimo mňa,
vôbec sa nečudujem vesmíru,
že na desiatky svetelných rokov od Zeme
je ľudoprázdny.

KOZMOLOGIKUM